

***Јединственост процесне радње и примена члана 23. Закона о адвокатури
у вези са Тарифним бројем 2. Тарифе о наградама
и накнадама трошкова за рад адвоката***

Испитивање више сведока предузето у току једног радног дана у континуитету представља једну процесну радњу, независно од броја испитаних лица и записника у којима су забележени њихови искази.

Из образложења:

„Решењем Вишег суда браниоцу постављеном по службеној дужности окривљеном, адвокату обрачуната је награда у назначеној висини, са образложењем да је бранилац, између осталих процесних радњи, у истрази присуствовао испитивању већег броја сведока у току два дана, па је по становишту суда више процесних радњи предузето сукцесивно, а адвокату припада награда за свако појединачно испитивање сведока о ком је сачињен посебан записник, или другим речима пун износ награде прописане Тарифним бројем 1 за сваког испитаног сведока.

Истоветан начин обрачуна висине трошкова на име награде адвокату прихватио је исти суд у другостепеном решењу.

Побијана решења заснивају се на погрешно заузетом становишту суда у погледу дефинисања процесних радњи и присуства браниоца окривљеног у кривичном поступку, па је стога погрешно протумачена и одредба Тарифног броја 2 у ставу 1. и 4. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

Описаним погрешним правним становиштем доведен је у неравноправан положај главни претрес као средишња фаза кривичног поступка у односу према истрази и радњама које се предузимају у предистражном поступку.

Јединственост и унутрашња повезаност једне процесне радње са становишта присуства адвоката, у својству браниоца окривљеног огледа се у континуитету – непрекинутом низу предузимања одређених процесних активности, у току једног дана, што би у конкретном случају значило присуство испитивању једног или више сведока, без обзира да ли су те процесне радње констатоване у једном или више записника.

Са становишта правилне примене одредаба ЗКП и посебно Тарифног броја 2 става 1. и 4. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката, испитивање више сведока предузето у току једног радног дана у континуитету представља једну процесну радњу, независно од броја испитаних лица или од броја сачињених и посебно потписаних записника у којима су забележени њихови искази.

Сачињавање засебних или збирних – јединствених записника питање је техничке, а не суштинске природе.

Врховни касациони суд налази да присуство постављеног браниоца саслушању низа сведока током истог радног дана у континуитету (16.01.2012. године бранилац је присуствовао саслушању пет сведока у укупном временском интервалу од 12.00 до 12.55 сати, а 09.03.2012. године бранилац је присуствовао саслушању шест сведока у укупном временском интервалу од 08.00 до 09.10 часова) представља једну јединствену процесну

радњу, без обзира да ли је о саслушању сваког сведока сачињен појединачни записник или су искази сведока унети у збирни јединствени записник.

Код наведеног, Врховни касациони суд је нашао испитавши правноснажна решења у смислу члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28. септембра 2011. године), да је захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца основано указано да су приликом доношења побијаних решења повређене одредбе члана 368. став 2. у вези члана 193. став 2. тачка 7. ЗКП-а и члана 371. став 3. ЗКП-а у вези члана 23. Закона о адвокатури и у вези са Тарифним бројем 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, из ког разлога су побијана решења морала бити укинута, а предмет враћен Вишем суду на поновно одлучивање, као у изреци ове одлуке.

Врховни касациони суд није прихватио навод захтева јавног тужиоца у ком истиче повреду Тарифног броја 7, јер се ова повреда Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката односи на одбрану више окривљених, што овде није случај.

С тога је Врховни касациони суд уважио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, укинуо нижестепена правноснажна решења и вратио Вишем суду на поновно одлучивање, на основу члана 492. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28. септембра 2011. године).“

(Сентенца утврђена на седници Кривичног одељења 16. јуна 2014. године)